

Tri dni pred dokončno razrešitvijo svojega kompleksa ga je divje zmerjala pred otroki s svinjo, očitajoč mu kurbe, ki da kar leže pred njim, kjer hodi; kakor segniti plotovi. Bilo mu je nepopisno tesnobno; prepričan je bil, da so mu ure štete.

Iznenada pa je zmerjanje pojenjalo kakor vetrovi. Začutil je, ko je leže bral, da se mu prebujajo mednožje oziroma ud. Odložil je knjigo in ni mogel verjeti. Odpel si je režo, da bi videl, če ne sanja. Bilo je vse res; skoraj po enem letu mu je bilo spet kot moškemu. Vedel je, da si ga je zaželela ona, in da ta mir okoli njega ni nič drugega kot njeno magdalensko prebujenje.

Mirko
Zupančič

Pogovori s Kandidom

PRVIČ: Bila je v svetišču
MOŽNOST deklica mlada.
LJUBEZNI In star svečenik,
v brado skrit.
Deklica mlada,
lepa deklica
je molek prebiral.
V očeh je deklica
bisere zbirala.
Sredi prsi razgaljenih,
sredi nedrij razžarjenih
so cveteli tulipani
in zlatice

in vetrnice . . .
Stopil je fant
v svetišča hlad
in mrak dobrodelni.
Skrita prgišča
skrivnosti so ga povabila.
In spomin mlad
z željami odet,
različnimi smisli usode,
koprene mikavnih,
nespoznavnih stvari.

Padel je z deklice
cvet tulipanov
in zlatice
in vetrnice.
Veliko cvetja
se je okoli deklice
položilo.
Bila je luč,
ki je fanta poklicala.
Čudež neznanega,
vse, kar bo skrito
na dnu studenca.
Fant je rožo pobral,
životu deklice
jo je dal.
Zganil se je svečenik
kamniti.
In so valpti prihiteli,
so fanta vzeli,
ga bili,
na križ pribili.

V svetišču, na kamnu
je deklica obležala;
molčale so
štiri četrtine neba.
Le nekaj opic žalujočih
je še v pragozdu pobralo.

DRUGIČ: Sredi trga prostranega,
 RAFFAELOVA SOBANA sredi vijug ljudi
 je stal berač
 pajčevinast popotnik. —
 To bil je Martin,
 sin izgubljeni;
 teman kvadrat
 in dva zobá,
 na levo dva,
 na desno dva.
 Kot vrag črn klicaj,
 same podrte poti,
 same vešče nore
 ob polnoči.

Iz pene je vstala
 deklica ozaljšana.
 Na pomagaj
 je brata Raffaela
 poklicala.
 Da bi rešil,
 kar se rešiti da.
 Da bi umil
 modrine neba.
 Da bi na mizi
 bilo lepó,
 da bi bil prostor
 za veliko ljudi.

Bila je le prostornina
 neba. Neizmerna.
 V njej neme sobane.
 Poniknila je deklica
 nazaj
 v dno jezera.

TRETIČ: V Kandidov vrt
 NEZNAN ČLOVEK je stopil
 človek neznan.
 Za vse oropan,

prevaran,
 v nič zaklet.
 Izgubljen na poti
 samih davnin,
 dežel prostranih,
 umnih gostij. —
 Bogato obokan
 je bil vrt,
 oblit z barvami
 ródnimi.
 Človek neznan
 je mirno stal,
 visoko je zrastel
 nad oboke.
 Iščoče oči
 so se prižigale,
 ustnice neme
 so se pregibale.
 Roka je zbrano
 kroge nisala,
 jih v daljavo pošiljala.
 Spoštljivo so ptice
 plahútale,
 vabljivo so njive
 čakale.

Človek neznan
 je nit obokov prerezal,
 ni pogledal domov;
 čisto sam
 je izbo iskal...

ČETRTIČ: Ena sama pot,
MOŽNOST IZBE ena sama steza
 pod mahom skrita
 pelje v Izbo.
 Izba je sadež
 izbranih tišin,
 je vrt
 očem zastrt.

Je dom Burnika
in Kmetice
in otrók cvetne nedelje.

Pod skalo
začarane praproti,
pod okovjem
zvezdnih konic,
pod jadri ptic
v noč šumečih —
je Izba shranjena.

Daleč v noč
Moč kriči,
zaman
Izbine dvéri
s pohlepom meri.

Svet, ki ga ni
v Izbi živi.
Kot ptič svilen,
sestavljen iz možnosti:
Možnosti upanja
nikoli končanega,
nikoli resničnega.
Možnosti neznanega,
nikoli odkritega,
neizgovorjenega. —
Svét matere néme
v brezno potisnjene.
Svét visokih gora
in bliskavice očiščujoče.
Svét, ki ne bo
nikoli
iz vulkanov iztisnjen.

Tisto najlepše,
vse, kar v pozabo
smrt potisne,
je skrivnost Izbe.
Nikoli, nikoli,

povedano,
dorečeno.
Nikoli v resničnosti
bivajoče.

Kot siromak
veliko upanje.